

בית-המשפט העליון ציווה:

הבנו את הגוף הזה!

החטופה
אבתיסם אל-חטייב (21)
גרמה לפרשת-החטייב
פה בברחה מביתה ובהתיידדה עם צעיר יהודי.

או היא נשארה ללון, בחדר אחר, עם היל-דות. אבל אחי אמר שראה אותה ישנה במיטתי — כשאני הייתי אצל הורי. הגשתי בקשת-גט. אריה אומר שלא יתן לי גרוש אחד. שלא יעבוד כדי שלא יהיה לו כסף, ילך אפילו לבית-הסוהר, במקום לעבוד במיקצוע שלו, כקבלן-תיקונים. **הוסיפה דינה זדה (16), אחותו של אריה:**
הילדה הקטנה שלו, שושנה, אמרה, אבא פושע. הוא רע. הוא מרביץ לאמא והלך מהבית. הוא שוכב עם ערביתה. הוא לא מתבייש, יש לו בנות. ובכלל — כשדליה אשתו לא היתה בבית, ישבה אבתיסם בחלוק, עישנה סיגריות וכל החבורה שיחקו איתה בקלפים. היא גם

את אותו המוכר שהיה בתנות בה פגשתי את אבתיסם. שוחחנו. עזרתי לו למכור, עד לשעות הצהריים. אחר-כך הלכנו לחנות של האבא שלו, הקודמת, זו שברחוב המלכים. אבל אבתיסם לא היתה שם. המוכר הסביר לי שלמד עם אחיה — ה' לומד עכשיו באוניברסיטת קאהיר — והיא לו כמו אחות. גם ביקש, שאפילו אם תדבר איתי — שלא אשוחח איתה. למחרת הלכתי לחנות לקנות מזכרות. ראיתי אותה שם. היא ניגשה אלי והתחילה לדבר. אז ניגש אליה המוכר הצעיר, ואמר לה משהו. אז ניגשה אלי ללחוש לי שאחכה לה במרחק 200 מטר, בכיוון שער מגדלכאום.

בו את הגופה! אמר הצו הלטיני העתיק הביאס קורפוס, בו משתמשים עד היום הזה, לפי החוק הבריטי והישראלי, כששופט מצוה להביא אדם כלוא, נעלם או חסוף — על מנת לשמוע את טענותיו. ואומנם, בשבוע הבא יובא לבית-המשפט בירושלים גווה המחוטב של אבתיסם אל-חטייב (21) נערה ערבית-מוסלמית — על-פי דתה, יהודיה על-פי דת אמה — ותושבת העיר העתיקה בירושלים. קודם לכן סיפור טראגי של נערה משכני לה החיה בעולם מפולג — כשאין היא יודעת מה עדיף — אהבתה לגבר ומוצא-אמה היהודי מחד — או נאמנותה למשפח-תה, לסביבתה ולמוסר המזרחי החמור — מצד שני.

אבתיסם אינה נערה רגילה: ודחוקא משום כך היא מגלמת את ירושלים — המיסתורית, החצויה והתלוויה בשני הצאיה, גם יחד.

***

פרשה הרומאנטית החלה
עם כיבוש העיר העתיקה בידי צה"ל. אז נכנס עם המנצחים גם אריה זדה (31) איש-הג'א, נשוי ואב לשתי בנות קטנות. **סיפר אריה זדה, השבוע, לכתב "העולם הזה":**

הכרתי את אבתיסם ב'12 ליוני, מיד לי-אחר הכיבוש. עמדתו עם אחי וידיד ברחוב-המלכים בי-עיר העתיקה, ורציתי לקנות מזכרות. אבל לא היו לי דינארים, ובני-העיר המזרחית לא הסכימו לקבל לירות. אז עמדתו ועילעלתי בשבועון ערבי. פת-אוב ניגשה אלי בחורה בעלת עיניים תכולות ושער בלונדי קצר. היא שאלה אותי אם אני יודע ערבית.

אמרתי שכן, או הסתכלה על מדיצ'ה-ל שלי, ושאלה אם אני מכיר קצין בשם אליהו משה מזרחי. אמרתי שלא. אז הציגה עצמה בשם אבתיסם אל-חטייב, ואמרה שמזרחי הוא הרוזן שלה — משום שאמה, שמחה מזרחי, נישאה לפני מלחמת-השחרור לאחד מבני משפחת אל-חטייב, הנוצרי-ערבית, והעשריה מאו. אביה מת בקרבות 1948, ליד מיסגד עז-מאר ואמה לפני שבוע שנים, אמרה. עכשיו היא רוצה להכיר את בני-משפחתה היהודיים. הסברתי לה שיש מדור לחיפוש קרובים, שוחחנו ונפרדנו.

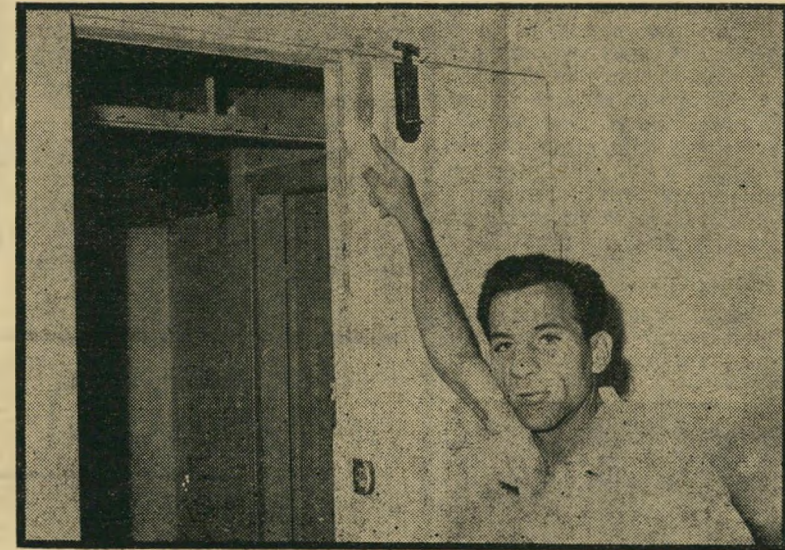
***

עבור שבועיים הלכתי עם בני משפחה לכותל.
נכנסנו בעיר העתיקה לחנות אחת. ראיתי

השבוע טענה אבתיסם שאריה הטעה אותה, אמר שמכיר את הקצין — שנורג בעת קרבות מלחמת השחרור ב'1948.

איש ואשתו
אריה זדה ואשתו דליה (23) בתמו-נה שצולמה ביום-החתונה, לפני שש שנים.

הגבר
אריה מצביע על הבית בו נערכה החטיפה, ומסביר את אשר ראה: "אני פתחתי להם את הדלת בגלל זה שהם אמרו לי שהם אנשי הש.ב. הם פשוט שיקרו לי בשביל לחטוף אותה. לא היה לי ספק שהם מוכנים להשתמש גם בכוח ובאלימות."

הלכתי וחיכיתי. היא באה מיד. מיד התחננה שנעבור את השער — לעיר החדשה. זה היה סמוך לשעה שבע — השעה בה התחיל או העוצר, בעיר העתיקה. יצאנו לעיר החדשה. בדרך, סיפרה לי שכבר יומיים אינה ישנה בבית. ריחמתי עליה. נכנסנו למסעדה לאכול. אותו ערב הלכנו לקולנוע. לראות את הסרט אנג'ליק. בדרך לסרט, סיפרה שבביתה גודע שהיא מדברת עם חילים יהודיים וזה פגע בכל המשפחה.

הם צעקו עלי: מה פיתאום את מדברת עם האויבים? אמרה לי:
"וכשסיפרתי שחיפשתי את קרובי היהודיים צעקו עלי — רם יהודי זורם בי-עורקיין!" הוסיפה.

מאז הם מיררו את חיי. היא בכתה גורא. או התלטתי לקחת אותה אלי — למה שעל אף שיש לה בעיר שלוש אחיות, כולן נשואות והיא מרגישה עצמה זרה, לא שייכת לכאן או לשם.

***

שתי לא היתה אז בבית. היא הל-כה לבקר את הוריה במושב זכריה, ליד בית-שמש, וכיוון שאשת-אחיה ילדה — נשארה שם 10 ימים. אז היא נשארה אצלי ארבעה ימים. מס מה שקרה בדורה, בינו לבניה, טרם הוכרע. ברור רק מה שאומרות הנשים: **סיפרה דליה זדה (23) הטוענת כי הגישה בקשת גירושים:**

"אנו נשואים שש שנים. יש לי שתי בנות, רונית בת שנה וחצי ושושנה בת ארבע וחצי. בהתחלה היה אריה בעל טוב — אבל לאחרונה הוא רע אלי. אז לא התפלאתי כשבאתי, למצוא אשה אחרת, אבתיסם. רק באתי. אמר שאכין לו ולה אוכל. הכנתי. אמר שהיא תישן בבית. התנגדתי. רבנו — והוא הרביץ לי, בפעם הראשונה, ליד אבתיסם.

לקח אותה לדירתו. אצלו שהתה עד חשע בערב, כי היא פחדה לצאת. אחר-כך ביקשה שיקח אותה אלי.

עד כאן דברי זדה — הטוען שמשך שבוי עיים גרה הנערה מן העיר המזרחית אצלו, לבסוף אף בהסכמת אשתו דליה.

קרוביה של הנערה פנו לאריה, דרשו ממנו שיביא אותה ללא תנאים. אז אמר להם: "זה תלוי באבתיסם וברצונה בלבד." וכך נמשכו העניינים, בבריחות חוזרות ונישנות — עד שאריה החליט להעביר את אבתיסם מביתו, למקום מחבוא, בדירתה של ארוסת-אחיו, ברחוב יואל 20, בירושלים. ושם אירע הפרק הבא בטרגדיה.

***

שעה שהנערה שכבה על המיטה, פרצו לדירה שכרוב יואל ארבעה גברים.

שניים מהם היו יהודים — כנראה שכני רים, שהופעלו על-ידי משפחת אל-חטייב, כדי להביא את הנערה בחזרה. שמו של העיקרי שבהם הוא מרדכי גבאי, עובד דואר, שנתבקש, לדבריה, על-ידי הדוקטור אמין ערפאד אל-חטייב, מוסלמי, מואווי-ג'יו, לגלות את הנערה.

גבאי, יחד עם חברו אברהם חפץ (36) מצ' או את הבית ברחוב יואל, בשכונת הבוכי רים. הם טענו במצע לדלת שהם אנשי ש.ב., וכשפתח אריה — נכנסו פנימה. יחד עם שלישי היכו את זדה מכות רצת. בינתיים חמק קרובי-משפחתו של הז'ר אמין, בהא אל-חטייב, פנימה — ולקח את הנערה במכונית.

שמונה ימים לא ידע אריה זדה היכן אהובתו. הוא חיפש כמו משוגע, היה משוכ' נע שנרצחה או הוברחה לסעודיה. לבסוף, באמצעות עורך-הדין ארתור קרני, הגיש את הבקשה: "הבו את הגופה!" ומשפחת אל-חטייב אומנם נדרשה על-ידי השופט העליון ד"ר בנימין הלוי להביא את הנערה — על סמך מכתב אותו כתבה לי משפחתה היהודית:

"וודה חביבה", נאמר במיסמך. "אני כעת בישראל, בורחת מקרובי, כי הם רוצים להרוג אותי. בגלל שלנתי אצל אנשים יהודיים. אני לא רוצה לחזור לירדן ולכן רוצה לבוא אליכם. בת-אחותכם אבתיסם אל-חטייב."

השבוע, כאשר החל להתברר, המשפט. גילה העיתונאי יוסף צוריאלי את אבתיסם — אי שם בגדה, שם הוחבאה על-ידי משפחת אל-חטייב.

"אני רוצה לחיות כמוסלמית, להיות מוס' למית" אמרה לו הנערה, לדבריה, לאחר שעברה כפי הנראה שטיפת-מוח רצינית. כי בליבה של אבתיסם אל-חטייב-מזרחי שוכנות שתי נשמות. ואינו מהן תגבר — יודע רק כאשר — דאם — תופיע ביום השלישי הבא, בפני בית-הדין הגבוה לצדק.